

Ta ei nainud aga Juttat mitte; sest pürjermeister Wahlise tuli talle vastu ja seletas, et ta oma tütre nimel temaga tingimiste üle rääkida tahab. Walmoden seletas vihaselt, et tal saadikutega midagi tegemist ei ole; ta olla oma töötuse, ennast wabatahtlikult wangi anda, ainult pürjermeistri tüttelele annud, ja ainult temaaga olla tal oma wabakssoomise tingimiste üle läbirääkida. Seda üteldes läks ta wõeraste-majasse tagasi.

Sääl algas kohe suur joomapidu päale. Kodanikud hoidisid endid hoolega wõerastemaja eemale. Vastu öhtut sai Walmoden raeherradele firjutuse, mis tull täuart oli, tema senist rõõmutuju tumestama; sest selles firjas anti talle teada, et Jutta oma digusid rüütsi kohta oma isa ja linna fätte on annud. Rüütel olla nüüd linna wang ja ollo tal ainult raeherradega oma wabakssoomise üle läbirääkimisi pidada.

Detlew v. Walmoden märatxes ja farjus; ta ähvardas raeherraid piigi otja ajada, ja wandus, et ta ennast ialgi linna wangiks ei anna. Raeherrad naerataksid kohjurõõm-salt ja seletasid talle, et selle kohta kohtudelt, ehet leisri täest digust tuua wõib. Niiskaua aga, kui säält ohus tulnud ei ole, jäab ta nende wangiks.

Et niijugust kohtuotsust kuude kaupa oodata wõis, seda teadisivad niihäästi raeherrad kui ta rüütel.

Kauplemise ja tingimistega aetalje ilmas igat äri, seda teadisivad minewatel aastasjadadel ja üfsteihuga lepinguid tege-wad linnad ja seisused wäga selgesti. Walmodeni sõjakulaste seas oli üks palju ja laugel rändanud wanem mees, keda ajaloo firjutaja ainult „Heinžits“ nimetas. Selleksama Heinžsi jaatis rüütel järgmisel päeval otsekohje Jutta juurde ja lastis talle kuustuhat kuldnat lunastusherha pakkuda. Heinžs ei olnud wististe mitte sõnadega kide, et pürjermeistri tütrefest järeleandmiselle meelitada, kuid töök tema katjed olid väga asjata.

Jutta seletas, et temal tööge selle looga enam midagi tegemist ei ole: ta olla oma diguse linnale annud ja ainult raeherradega olla rüütsil tegemist. Heinžs tuli tagasi ja töi rüütsile kurva teate.

Wahé ajal oll linna nõukogu poolt Walmodenile jälle firjutus tulnud, milles talle ettepanekuid tehti. Teiste nõud-miste eesotjas seisid see: raeherrad tahta hääd juhtumist tar-witada, et linnale metja muretseda, mida Detlew v. Walmoden lunastusühinnaks andma pidawat. Rüütel kiskus kirja puruks ja violas tūlid raekoja teendrile vastu nägemist.

Meliteistkümmend päewa olid nii mööda läinud. Det-

Iew v. Walmoden oli ühes oma meestega rõõmsat elu elanud: jõödi ja joodi wara hommitust hilja ööni; ihesloodud mängumehed mängisid neile tantjuks. Kiilugune lõbus elu harkas linna elanikkude päale meelitavalt mõjama. Linna nõukogu poolt oll tull rõwesti ärafeelatud kellegil Walmodeni meestega tegemist teha, kuid Bahni kodanikkude seas oli joodifuid, kes hääd meelt tundsid, kui nad kord ilma hinnata oma janu fustiida wõisivad. Siis leidis ta veel, nagu ajaloo firjutoja põlastusega tähendab, mõningaid tüdrufuid ja naesi, kes wähemalt wõerastemaja ees Walmodeni meestega mõne tantjuksesse keerutatiwad. Pürjermeistrile sõnesdi foguni, et Walmoden tööse wandejeltsi ajutanud olla; temal olla ojawaaid mehi, kes kodanikku tema poole meelitanud. Nende ja oma sõja-fulaastega tahta ta linna ja nõukogu vastu wägivalda tarvitada.

Kui Wahl sellest wandejeltsist fuulis, kutsus ta raeherrad tollu ja finniste uste taga tehti tähtis otus. Raeherrad ise läksivad pärast seda koosolekul siia ja sinna majadesse ja pidasivad meestega jalaja läbirääkimisi.

Ühel öösel fogusivad pürjermeistri õuele sõjariistus koda-nilud. Kui neid sada tükki koos oll, läksivad nad pürjermeistri ja raeherrade juhatusele wõerastemajasse, milles Walmoden oma meestega magas, lätsivad neid finni ja wõtsi-vad sõjariistad ära. Siis pandi rüütel ühte linnatornis olewasje wangikambrisje finni, sest et ta linna vastu kurja udu oli pidanud. Tema sõjakulased aga viidi ilma sõjariis-tuta linna wärawa juurde ja lasti sääl tähendusega lahti, et nad endid enam linna läheduses ei näitals.

Järgmisel päeval pidustasivad linna raeherrad sefes-samas wõerastemajas, kus Walmoden senini oma meestega prassinud ja joonud oll, ja tarvitasiwad temast ülejäänuud jõõgi ja joogi tagawara ära.

Wangi kohta peeti piltswaid ja teotawaiid kõnesid; pür-jermeister ei tunnud uhtuse pärast iseennast enam ära, kuid omesti oll õnnetus talle nii lähedal.

Tema oma fatusse all oll äraandja, sääl oll Walmodenil truu ja ustarv jõber, ja see oll Jutta. Heinžs, see wäsimata waheltkaupleja oli ista jälle ilmunud, et Juttaga oma isanda wabakssoomise file läbirääkida; tal oll selle juures aga veel teine eesmärk: ta mõistis Jutta huvitust wangi kohta äratada, temas ühleid tulewitu lootusi elusse kutsuda. Viimals pani ta jala kofftulekul Jutta ja Walmodeni wahel toime. „Rogemata“ tuli kofftuputumine tänaval, „fogemata“ trehwas Jutta rüütliga mõne tuttava perekonna aia ääres